

РЕШЕНИЕ

№ 5188

гр. София, 09.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 44 състав, в
публично заседание на 27.01.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Владимирова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **9505** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 АПК вр. чл. 172, ал. 5 ЗДвП. Производството е по реда на чл. 145 АПК вр. чл. 172, ал. 5 ЗДвП.

Образувано е по жалба на Й. А. С. от [населено място] срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ПАМ/ № 229з-1457 от 26.08.2025 г., издадена от Д. А. Г. – полицаи при СДВР, РУ 05, СДВР, с която му е наложена ПАМ по чл. 171, т. 1, б. "б" от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

Посочената ЗППАМ се оспорва като незаконосъобразна, издадена при нарушение на материалния закон, предвид допуснати съществени процесуални нарушения и при липса на компетентност, неспазена законова форма, неизяснена обективно и в достатъчна степен фактическа обстановка. Иска се отмяната на ЗППАМ, ведно с присъждане на сторените по делото разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Д., който поддържа жалбата и моли за уважаването ѝ. Изтъква, че разпитаният свидетел Е. Д. не е категоричен, че С. е управлявал МПС към момента на проверката. Сочи, че доверителят му е категоричен, че проверката спрямо него е извършена в двора на къща. В този смисъл твърди, че ответникът по никакъв начин не е доказал, че жалбоподателят е бил водач на МПС към момента на извършване на проверката. Позовава се на практика на ЕСПЧ и решение на АС- В. Т.. Аргументи за основателност на жалбата се излагат и в писмени бележки /л. 141-145/. Претендира разноски по представен списък /л. 146/.

Ответникът – Д. А. Г. – полицаи при СДВР РУ 05, СДВР, чрез юрк. Г., оспорва жалбата и моли за отхвърлянето ѝ. Счита, че съставеният акт, въз основа на който е изготвена оспорваната ЗППАМ е редовен, с оглед на което същият има доказателствена тежест. Както в него, така и в докладната

записка е посочено, че автомобилът е бил в движение. Видно и от протокола за химическо изследване наличен в кориците на делото, жалбоподателят е управлявал след употребата на алкохол, с оглед на което моли за отхвърляне на жалбата и потвърждаване на ЗППАМ. С оглед изхода на делото, моли за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в полза на СДВР. Подробни съображения са развити и в писмени бележки /л. 124-126/.

Софийска градска прокуратура – редовно призована, не се представлява и не излага становище по жалбата.

Административен съд – София-град, Трето отделение, 44 -ти състав, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

С процесната Заповед на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка – временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца, на основание чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП.

Като фактическо основание за издаване на заповедта е посочено обстоятелството, че е съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН) сер. GA № 3473458 от 26.08.2025 г. /л. 27, 28/ от Д. А. Г. – полицаи при СДВР, РУ - 05, СДВР. От съдържанието на същия се установява, че в 17.09 часа на 26.08.2025 г. водачът С. е изпробван за употреба на алкохол с техническо средство Алкотест дрегер 7510 с номер ARBB 002 с проба номер 02441, като е установена положителна проба за алкохол 1,87 промила на хиляда в издишания въздух. На водача е издаден талон за медицинско изследване № 0174642 (л. 30) и са връчени 8 бр. холограмни стикера с № A114433 с направление [населено място], УМБАЛ „Св. А.“.

При така установената фактическа обстановка на 26.08.2025 г. около 17.23 часа на С. е съставен горещитирания АУАН, като е издадена и оспорената в настоящото производство ЗППАМ. Иззето е и СУМПС №[ЕИК]. АУАН е връчен на нарушителя лично срещу подпис, без да са изложени възражения.

Във връзка с издадения талон за медицинско изследване С. е предоставил биологични проби за изследване, във връзка с което е съставен Протокол за медицинско изследване и вземане на биологични проби за концентрация на алкохол в кръвта и/или употреба на наркотични вещества или техни аналози (л. 32), като пробите са взети от лекар в УМБАЛ "Св. А." [населено място]. Резултатът от изследването е обективизиран в Протокол за химическо изследване за определяне на концентрацията на алкохол № 556/27.08.2025 г. (л. 31). Във взетата проба кръв от Й. С. е установено наличието на етилов алкохол в концентрация 1,34 на хиляда.

По делото е приета без оспорване административната преписка по издаване на ЗППАМ.

По искане на жалбоподателя от СРС, във връзка с образувано анд № 13576/2025 г., е изискана заповед за задържане на лице, издадена на 26.08.2025 г. на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР, с която е разпоредено задържане на Й. С. във връзка управление на лек автомобил А. 80 с рег. [рег.номер на МПС] след употреба на алкохол над 1,2 промила – чл. 343б от НК.

В проведеното с.з. на 27.01.2026 г. е разпитан Е. Н. Д. – свидетел при установяване на нарушението по чл. 5, ал. 3, т. 1 ЗДвП – водачът управлява МПС с концентрация на алкохол в кръвта над 1,2 на хиляда, установено по надлежния ред. Съдът кредитира показанията на свидетеля като логични, последователни и безпротиворечиви, кореспондиращи с писмените доказателства по делото.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от легитимирано лице по чл. 147, ал. 1 от АПК и срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което жалбата е процесуално допустима, а разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

С оглед приетите по делото заповед № 8121з-1632 от 02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи /л. 50-51/, заповед № 513з-6400 от 07.07.2023 г. /л. 79/, заповед № 513з-5215/21.06.2022 г. /л. 19-22/ и заповед № 513з-8830/26.08.2024 г. на директора на СДВР /л. 48/, съдът приема, че обжалваният административен акт е издаден от валидно оправомощен материално и териториално компетентен орган, а именно Д. А. Г. – полиция при СДВР, РУ 05, поради което възраженията в тази насока се явяват неоснователни.

Оспорената заповед е обективизирана в писмена форма, подписана е от издателя си, като съдържа и изискуемите по чл. 59, ал. 2 на АПК реквизити, включително фактически и правни основания за издаване на акта.

При постановяване на заповедта не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, още по-малко такива с характер на съществени, годни да доведат до отмяна на обжалвания акт. ЗППАМ е издадена въз основа на АУАН, съставен от компетентен орган, при спазване на задължителните реквизити по съдържанието му и процедурата за съставянето и връчването му. Към административната преписка са приложени писмени доказателства, удостоверяващи наличието на фактическите основания, мотивирали органа да издаде заповедта. Описаните в акта фактически обстоятелства за извършеното нарушение по ЗДвП досежно управление на МПС след употреба на алкохол, съставляват едновременно и фактически обстоятелства за издаване на оспорената заповед. В АУАН не е направено конкретно възражение по повод установената фактическа обстановка, а възражения в писмен вид по АУАН не са представени по делото нито като част от административната преписка, нито от страна на оспорващия. Съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП, АУАН се ползва с доказателствена сила до доказване на противното, поради което доказателствената тежест за установяване на фактическа обстановка различна от тази в АУАН лежи върху оспорващия.

Административният орган е взел мерки за установяване на действителното съдържание на алкохол в кръвта на водача чрез химическа експертиза, резултатите от която не са оспорени от жалбоподателя в настоящото производство.

По отношение съответствието с материалния закон, съдът съобрази следното:

В процесната заповед е вписано правното основание за издаването ѝ – чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП. Същата съдържа няколко хипотези, които са предвидени алтернативно, а не кумулативно. Самостоятелното осъществяване на която и да е от тях дава възможност на органа да упражни властническата си компетентност с цел преустановяване на констатираното нарушение на правилата за движение по пътищата.

Според тази разпоредба, в приложимата ѝ редакция, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки - временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо

лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи.

По силата на чл. 174, ал. 4 ЗДвП, редът, по който се установява концентрацията на алкохол в кръвта на водачите на моторни превозни средства, трамваи или самоходни машини и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, се определя с наредба на министъра на здравеопазването, министъра на вътрешните работи и министъра на правосъдието.

Съгласно чл. 3а, ал.1 от Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, издадена от министъра на здравеопазването, министъра на вътрешните работи и министъра на правосъдието/Наредбата/, установяването на концентрацията на алкохол в кръвта се извършва с доказателствен анализатор, показващ концентрацията на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух и отчитащ съдържанието на алкохол в горните дихателни пътища (доказателствен анализатор), или с медицинско и химическо лабораторно изследване, а на употребата на наркотични вещества или техни аналози – с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване, когато: 1. лицето откаже извършване на проверка с техническо средство или тест; 2. лицето не приема показанията на техническото средство или теста; 3. физическото състояние на лицето не позволява извършване на проверка с техническо средство или тест.

Според чл. 5, ал. 3, т. 1 от ЗДвП, на водача на пътно превозно средство е забранено да управлява пътно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0, 5 на хиляда.

Административният орган е мотивирал прилагане на ПАМ с оглед констатацията при извършената проверка на 26.08.2025 г., че Й. С. е управлявал МПС след употреба на алкохол, установена по надлежния ред с техническо средство Дрегер Алкотест, който е отчетел положителен резултат от 1,87 промила в издишания от водача въздух. Лицето не е приело показанията на техническото средство и е предоставило биологични проби за изследване в УМБАЛ „Св. А.“. В резултат на изследването е установена концентрация на етилов алкохол в кръвта на Й. А. С. в количество 1,34 промила.

Същият не спори относно установеното наличие на алкохол в кръвта при управление на МПС като конкретни данни, а спори относно факта, че не е бил водач на лекия автомобил в момента на проверката. Настоящият състав намира за недоказани така релевираните твърдения доколкото съдът намира, че липсва каквато и да е житейска логика да предоставиш биологична проба за изследване чрез химическа експертиза при условие, че твърдиш, че не си управлявал МПС. Още повече по делото е представена и заповед за задържане на С., издадена 26.08.2025 г., в която като мотив е посочено именно управление на МПС след употреба на алкохол над 1, 2 промила, с което е осъществен състава на чл. 343б НК. Алинея първа на цитираната разпоредба предвижда наказание лишаване от свобода от една до три години и глоба от хиляда до пет хиляди лева за лице, което управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта си над 1,2 на хиляда, установено по надлежния ред.

За да потвърди защитната си теза, че С. не е управлявал автомобила (независимо от показанията на свидетеля и съставения АУАН, който до доказване на противното има доказателствена сила),

процесуалният представител на жалбоподателя е поискал събиране на веществени доказателства – изискване на записи от т. нар. "боди камери" на полицейските органи, извършили проверката. Съгласно Заповед рег. № 8121з-1739/24.10.2023 г. на министъра на вътрешните работи, с която са приети и утвърдени Указания за работа на полицейските органи с технически средства за явно наблюдение — персонална полицейска камера, видеорегистратор и цифрова система за управление на доказателства (т. 6 от раздел IV) видеофайловете се съхраняват за срок от 30 дни. Проверката на Й. С. е извършена на 26.08.2025 г., следователно срока за съхранение на записите от персоналните полицейски камери е до 26.09.2025 г. Жалбата, подадена от С. до съда, е регистрирана на 05.09.2025 г., а доказателственото искане е отправено в с.з. на 04.11.2025 г. Следва да се отбележи също така, че записите от т. нар. боди камери не са част от административната преписка, респ. не са процесуална предпоставка за съставяне на АУАН и ЗППАМ. От друга страна защитната теза свързана с твърдение, че С. не е управлявал процесното МПС не е развита в жалбата, а в хода на съдебното производство. Довод в тази насока не е изложен от оспорващия при връчване на АУАН, още по-малко не е било депозирано и писмено възражение срещу него. От друга страна по делото в нито един момент в хода на съдебното производство не беше посочено кой точно е управлявал процесния автомобил при извършената проверка и защо този водач не е дал проба за алкохол, а това е сторено именно от С.. Именно фактът, че процесуалният представител на жалбоподателя не е поискал събиране на доказателства относно този друг хипотетичен водач го лишава от възможността да аргументира своята защита. Съобразно горното и предвид събраните по делото доказателства съдът приема за безспорно установено, че С. в момента на извършване на нарушението е имал качеството на водач по смисъла на ЗДвП, като безспорно е установено и наличието на алкохол в кръвта му в количество етилов алкохол - 1,34 промила.

Относно срока на мярката, следва да се отбележи, че разпоредбата не предвижда определяне на различен срок от административния орган в определени граници. Следователно при посочването на срока, за който е приложена ПАМ, административният орган не действа при условията на оперативна самостоятелност, тъй като срокът е определен в закона и в заповедта само се възпроизвежда предвидения в закона срок, а не се определя такъв от органа. В този смисъл Решение № 4314 от 22.03.2019 г. на ВАС по адм. д. № 523/2018 г., VII отделение.

С оглед фактите по делото и тълкуването на закона, съдът счита, че в конкретния случай с приложената ПАМ се постига преследваната от законодателя цел, а именно – осигуряване безопасността на движението по пътищата и преустановяване на административните нарушения, поради което същата следва да бъде потвърдена. Временното отнемане на свидетелството за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, пречатства възможността за водача да управлява МПС по пътищата, респ. възможността да бъде извършено ново и/или повторно нарушение.

Като израз на административна принуда, ПАМ трябва да бъде определена в такъв вид и обем, че да не ограничава правата на субектите в степен, надхвърляща тази, произтичаща от преследваната от закона цел. ПАМ не е санкция и тежестта на ПАМ не може да се съобразява с тежестта на нарушението, затова и законодателят е предвидил, че тя се прилага под прекратителното условие "до решаване на въпроса за отговорността" на водача МПС, но за не повече от 18 месеца, в случай, че произнасянето във връзка с отговорността по същество продължи повече от 18 месеца. Ако НП бъде отменено с влязло в сила съдебно решение преди изтичането на 18 месеца, то и ПАМ ще отпадне автоматично, поради настъпване на прекратителното условие, свързано с действието й. Именно посоченото обстоятелство свидетелства за съответствие на

мярката и с правото на ЕС, в частност - указанията на СЕС дадени в решение от 4 май 2023 година по дело C-97/21, MV – 98, ECLI:EU:C:2023:371, по силата на което кумулация на санкции /както каквато може да се възприема и ПАМ като процесната/ са допустими само ако са оправдани с оглед тежестта на нарушението и преследваната цел и при липса на друг, по-подходящ и щадящ механизъм. В настоящият казус и именно поради особеността на действие на ПАМ по чл. 171, т. 1, б. "б" ЗДвП се налага извода, че кумулация на санкции не се постига, тъй като при решаване на въпроса за отговорността на лицето, мярката преустановява действието си.

С оглед изложеното, настоящият състав намира жалбата за неоснователна, а оспореният административен акт за законосъобразен, като не са налице основанията по чл. 146, т. 1-5 АПК за неговата отмяна.

При този изход на спора е основателно искането на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, определено по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ във връзка с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ в минимален размер от 200 лева. Съобразно чл. 12 и §5 от ПЗР на Закона за въвеждане на еврото в Република България дължимата сума е 102,26 евро.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд – София град, Трето отделение, 44 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Й. А. С. от [населено място] срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 229з-1457 от 26.08.2025 г., издадена от Д. А. Г. – полицаи при СДВР РУ 05, СДВР, с която му е наложена ПАМ по чл. 171, т. 1, б. "б" от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

ОСЪЖДА Й. А. С., ЕГН - [ЕГН], с адрес: [населено място], кв. В., ул. 21, № 4, да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 102,26 евро (сто и две евро и двадесет и шест евроцента) – разноски по делото.

Решението е окончателно.

СЪДИЯ: